

WAT KOMEN GAAT

Het is als in onzen tijd. Een voorwendsel is gauw gevonden, een gunstige gelegenheid spoedig gezocht.

Hij heeft zich wel erg opgeknapt, de galante sinjeur en zijn beste steek is voor den dag moeten komen, vóór hij 't waagde, zich aan haar te vertoon. Ook heeft zijn hart, al heeft hij onder zijn kameraden praats genoeg, sneller geklopt en er is een lichte beving in zijn stem, nu hij haar aanspreekt.

Och, 't is toch zoo doodeenvoudig. Gisteren was hij bij kennissen en toen vertelden zij hem...., toen heeft hij gedacht.... en toen had hij direct het voor-nemen opgevat, om er eens met haar over te spreken. En nu hij „bij toeval”....

Sinjeur heeft het uitstekend voor elkaar en hij vindt meteen de gelegenheid, om haar te zeggen, hoe hij genoten heeft van haar zang op 't gezelschap bij schepen Martens en hoe prachtig hij dat lied vond in haar jufferboekje en dan vooral, die beide laatste regels (zij herinnert het zich toch wel?) en de guit kijkt heel onschuldig, maar in zijn oogen zit een schalk, want die laatste regels deden het hem; daarin werd op een heel gewichtige levensvraag een toestemmend antwoord gegeven.

Als hij nu eens zoo'n vraag deed? en ik geloof, dat de schalk er toe in staat is, om het op dit oogenblik te doen, maar dat zou niet goed zijn, hij weet het wel; zij moet hem eerst nog beter leeren kennen en hij slikt iets weg en vraagt, of ze 't niet warm vindt? En eindelijk vindt hij den moed, haar te vragen, of ze 't goed zal vinden, dat hij haar, als ze zoo 's avonds een luchtje gaat scheppen, eens tegen komt en of ze hem dan vriendelijk goeden avond zal zeggen.

Och, 't is nog alles spel, maar onder dat spel is ernst verscholen en om die ernst is het hem te doen. Als ze dat maar wil begrijpen.

Hij scheldt zichzelf voor onhandig, nu hij ziet, hoe ze bloost. Hij heeft het verkeerd aangepakt, klaarblijkelijk, hij was te bruusk, zijn vraag was voor tweeërlei uitleg vatbaar, hij heeft haar verschrikt gemaakt.

Maar dat is het niet, wat haar de oogen doet neerslaan. Zij denkt aan wat komen gaat.

O, zeker, ze mag hem wel en op 't gezelschap hebben ze nog samen, heel onschuldig, even in een hoekje samen gelachen. Zij is volkomen gewillig, hem vriendelijk te groeten, als ze hem zoo eens tegenkomt, maar ze begrijpt heel goed, dat hij daarmee alleen niet tevreden is. Er is een andere vraag, die komen gaat, een ernstige vraag, waarop zij een ernstig antwoord zal moeten geven.

Nu frommelt zij verlegen aan haar schortje en ze

durft hem niet in de oogen zien. Ze staat daar, zoo'n beetje beschaamd en ze wordt nadenkend.

Wat moet het worden? Zal ze hem schertsend antwoorden op de vraag, die hij haar schertsend heeft gedaan? Zal ze hem aan zien en zal er dan in haar blik een belofte gelegen zijn? Zal ze hem zeggen, dat hij een groote deugniet is en dat ze hem zeer zeker niet zal groeten, terwijl haar oogen het anders zeggen?

Maar dan later? Als ze dan straks, als zijn vraag komt, eens neen zal moeten zeggen? Zal hij haar dan niet verwijten, dat ze met hem speelde en dat ze hem bedroeg? En zal zij dan kunnen zeggen, dat ze niets vermoed heeft en niets geweten?

Eigenlijk is immers nu de groote vraag reeds gedaan. Zijn oogen vragen en smeeken en de teere klank in zijn stem vraagt en smeekt.

En zij staat en denkt aan de toekomst.

Ik weet niet, wat zij antwoorden zal. Misschien zal ze, (een meisje kan zooveel) een heel diplomatiek antwoord geven, maar zeker is, dat ze niet ja zal zeggen en neen bedoelen. Dáárvoor is ze te ernstig, dat zegt ons dat half-verlegen, peinzend trekje op haar gezicht wel. Als ze hem straks in de oogen ziet en hem schertsend belooft, vriendelijk te zijn, wanneer ze hem op haar avondwandeling zoo eens tegen komt, dan mag hij gelooven, dat zij in elk geval niet zal spelen met zijn liefde voor haar. En zoo is het goed.

Want 't jonge hart bemint de vroolijkheid en de scherts, maar 't leven is toch ernstig en onder scherts en lach wordt zoo menigmaal lichtzinnig gespeeld met geluk en liefde. Neen, 't is goed zoo, en laat de galante sinjeur het waardeeren in haar, dat ze niet maar zoo dadelijk op zijn schertsende vraag ingaat.

En hij? Is zijn liefde diep en waar? Kan hij, de vroolijke kwant, ook op zijn tijd ernstig zijn? Kan ze op hem bouwen?

Zie, er gaat iets ernstig komen en de vraag, nu in scherts gedaan zal straks in ernst worden herhaald. Dan komt het er op aan, dat er, vóór het antwoord komt, een ernstig bezinnen is geweest. Want wat komen gaat is een vraag voor 't leven en menigeen heeft het betreurd, dat op een schertsende vraag een schertsend antwoord is gegeven.

Achter scherts kan zulk een diepen ernst verborgen liggen. Ach, dat elk meisje het wist en begreep, dat elk jongeling het zich te binnen riep, als de groote vraag wordt gedaan. Zou dan niet menig huwelijk ongesloten blijven? En zou niet menig huwelijk dan begonnen worden met Hem, bij Wien raad en wijsheid is, als de groote vraag komen gaat?

K.

WAT KOMEN GAAT